ΓΡΑΦΕΙΑ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24—94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43—23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
13
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1966
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ ΚΑ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6676

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΧΡΕΩΚΟΠΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ

Ἀπαισίας μνήμης θεομηνίαι ἔχουν κατὰ καιροὺς ταλαιπωρήσει τὴν Ἑλλάδα. Σεισμοί, θύελλαι, πλήμμυραι, ἀκόμη καὶ ἠφαιστείων ἐκρήξεις παλαιότερον. Τεράστιαι προεκλήθησαν ζημίαι. Ἀλλά, ἐκτὸς τοῦ ἀνεπανορθώτου ἐλαχίστων θανάτων, ὅλαι αἱ ἄλλαι, σὺν τῷ χρόνῳ, ἀποκατεστάθησαν. Ἠσθάνθησαν ὡς κοινὴν τὴν συμφορὰν ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Καὶ μὲ τοὺς παλμοὺς τῶν καρδιῶν των ἡνωμένους, ἀγογγύστως ὑπεβλήθησαν εἰς πᾶσαν θυσίαν. Καὶ αἱ συμφοραὶ ἐπηνωρθώθησαν. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1963 μία ἄλλη συμφορὰ κατατρύχει τὸν τόπον. Ἡ Παπανδρεϊκὴ λαῖλαψ. Αὐτὴ ἐξεθεμελίωσεν, ἐξερρίζωσεν, ἀνέτρεψε, παρέσυρεν. Ἀπὸ τῆς ὑπονομεύσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τοῦ τόπου, μέχρι τοῦ κλονισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς σταθερότητος. Ἀπὸ τῆς διαιωπραγίας κατὰ τῆς κορυφῆς τῆς Δικαιοσύνης, μέχρι τῆς χαλαρώσεως τοῦ αἰσθήματος ἀσφαλείας. Ἀπὸ τῆς βραδύσεως τῆς ἐπιδρομῆς τῆς ἀναξιοκρατίας, μέχρι τοῦ διασυρμοῦ τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας. Εἰς τὰς θέσεις τῶν διὰ τῆς τριακονταπενταετίας ἀπομακρυνθέντων Διευθυντῶν, ἐτοποθετήθησαν κομματικοὶ τοποτηρηταί. Μπράβοι, μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῶν παραλογωτέρων κομματικῶν ἀπαιτήσεων, εἰς περιφρόνησιν καὶ τῆς στοιχειωδεστέρας ἠθικῆς εὐπρεπείας. Αἱ δημόσιαι ὑπηρεσίαι καὶ τὰ καταστήματα τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κατεκλύσθησαν ἀπὸ τοὺς ἐσμοὺς τῶν ἀργοσχόλων. Τὰ πάντα παρεδόθησαν εἰς τὸ κόμμα καὶ οἱ παραγοντίσκοι του ἐξειλίχθησαν εἰς σημαινούσας προσωπικότητας. Ἐκεῖ κατήντησε τὸ Κράτος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ διὰ φωνασκιῶν καὶ ρητορικῶν ἀερολογιῶν «ἀγωνιστοῦ» τοῦ Κράτους Δικαίου. Διότι ὁ κ. Παπανδρέου ποτὲ δὲν ἐπίστευσεν εἰς ὅσα κατὰ καιροὺς διεκήρυξε. Καὶ ἂν μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1963 ἡ συναλλαγματικὴ ἀποδοχῆς του ἦτο ἀφερέγγυος εἰς τὴν πολιτικὴν ἀγοράν, τοῦτο ὠφείλετο εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους χρεωκοπίας τῶν λόγων του. Καὶ εἶναι γνωστόν, ὅτι μοναδικόν του κεφάλαιον εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς χώρας ζωὴν ἦτο καὶ εἶναι οἱ πτερόεντες λόγοι, αἱ ρητορικαὶ ἐξάρσεις καὶ οἱ ἀερολόγοι δογματισμοί.

Ἀποκατεστάθη, βέβαια, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1964 ἐκ τῆς πολιτικῆς πτωχεύσεως. Ἀλλὰ αὐτή του ἡ ἄνοδος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἦτο κυρίως ἔργον ἑνὸς ἑτεροκλήτου πλήθους κομματικῶν συνεταίρων καὶ τῆς πριμοδοτήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς 22 ἐκλογικὰς περιφερείας, μὴ ἐμφανίσας ἰδίους συνδυασμούς, συνειργάσθη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν συνδυασμῶν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Καὶ ἦτο τόση ἡ ἐθελοτύφλωσις τῶν παρασυρθέντων ἐθνικοφρόνων, ὥστε ἀπέφυγον νὰ ἑρμηνεύσουν τὴν ἔννοιαν αὐτῆς τῆς συμπράξεως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν ἤθελαν νὰ πιστεύσουν, ὅτι καὶ εἰς τὸ θέμα τοῦ κομμουνισμοῦ, πολιτικός, ὁ ὁποῖος τὸ 1944, ὑπῆρξε θῦμα τῆς ἀπιστίας του, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ λησμονήσῃ τῶν ἰδικῶν του, τούλάχιστον, παθημάτων τὴν συμφοράν.

Ἀλλὰ ὁ κ. Γεώργιος Παπανδρέου δὲν κατώρθωσεν, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν ἐντελῶς ἀπροσδόκητον περίπτωσιν, νὰ δώσῃ τὸ μέτρον τοῦ σώφρονος πατριωτισμοῦ, τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς βαθείας κατανοήσεως τῶν κρισίμων ὡρῶν, τὰς ὁποίας, διὰ τῆς ὀκταετίας Καραμανλῆ, εἶχεν ὑπερπηδήσει ἡ Ἑλλάς. Καὶ ἐνώπιον τῶν δύο κόσμων τῶν συγκρουομένων πρὸς ἀλλήλας ἰδεολογιῶν, νοοτροπιῶν καὶ ψυχοσυνθέσεων, ἔταξεν ἑαυτὸν στρατιώτην τοῦ κόσμου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος διερμηνεύει τὴν ἀναρχίαν, τὴν ἀρρυθμίαν, τὴν ἀποσύνθεσιν.

Ἐπλανήθησαν ὅσοι ἐθνικόφρονες τὸν ἐψήφισαν, διότι ἐπίστευσαν ὅτι, εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου του, θὰ ἀπετάσσετο τὸν πολιτικὸν τῆς ἀβαθείας τῆς πολιτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἀσυνεπείας μεταξὺ ὑποσχέσεως καὶ ἔργων. Ἐπλανήθησαν, διότι τὸν ἐπίστευσαν, μιὰ καὶ ἱκανοποιήθη ἡ ἔμμονος, ἀλλὰ πάντοτε ἀποτυγχάνουσα εἰς τὸ παρελθόν, φιλοδοξία του, ἱκανὸν νὰ συναισθανθῇ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης του καὶ τὴν ἐπιταγὴν τῆς ἀποστολῆς του. Ἐπλανήθησαν. Διότι ὁ κ. Παπανδρέου διαθέτει ἐγωκεντρισμὸν ἀπέραντον, χωρίς, δυστυχῶς, νὰ διαθέτῃ τῆς θυσίας τὴν ἀρετήν. Εἰς μιᾶς καὶ μόνης θυσίας ἐπροθυμοποιήθη τὴν προσφοράν. Τῆς θυσίας ὅλων ὅσοι τὸν ἐβοήθησαν νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς τὴν πρωθυπουργίαν. Εἰς θάνατον, βέβαια, ὁδηγοῦσα θυσία. Ἀλλὰ συνδυαζομένη μὲ τὴν προσδοκίαν, ὅτι θὰ ἐξυπηρετηθῇ ὁ υἱός. Ὁ ἀδίστακτος αὐτὸς ἀλεξιπτωτιστής, ὁ ὁποῖος ρίπτεται παντοῦ, ὅπου πιστεύει ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ὠφεληθῇ. Ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κ. Καραμανλῆ, ὡς ἱκέτης τῆς προστασίας του. Ἐρρίφθη εἰς τὴν πολιτικήν, ὅταν ἐπίστευσεν, ὅτι δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην τοῦ προστάτου καὶ εὐεργέτου του. Καὶ ἐρρίφθη, ἐν συνεχείᾳ, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κομμουνισμοῦ, πιστεύων ὅτι δι' αὐτοῦ θὰ ἀνερριχᾶτο εἰς τὴν Ἐξουσίαν. Εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν ἐπιπόλαιος, θέλει νὰ ἀγνοῇ, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι προχειρολόγος, ἀλλὰ εἶναι ὑπολογιστής. Δὲν αἰσθηματολογεῖ. Ἔχει ἀπολιθωμένην τὴν καρδίαν καὶ ὁδηγεῖται ἀπὸ τὴν ψυχρὰν λογικήν. Εἶναι, ἀσφαλῶς, ὁ μόνος ἐγκληματίας, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν θὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ ἐλαφρυντικὸν τῆς πλήρους ἢ καὶ μετρίας συγχύσεως. Δημιουργεῖ βρασμὸν ψυχῆς μόνον εἰς τὰ ὄργανά του. Τὰ ἐξάπτει, τὰ φανατίζει, τὰ ὀρθώνει πολλάκις εἰς ἀσυνειδήτους ἥρωας. Διὰ τὸν κομμουνισμὸν ὅλοι εἶναι ἐχθροί. Καὶ μόνοι ἄξιοι τῆς ὑποστηρίξεώς του εἶναι οἱ Κερένσκυδες. Αὐτοί, τῶν ὁποίων ἡ φιλοδοξία ἢ ἡ ἀφέλεια ὠθεῖται εἰς τὸ ἄνοιγμα τῶν ἐθνικῶν θυρῶν, διὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ κομμουνισμός, ἀρχικῶς ὡς φίλος καὶ τελικῶς ὡς καταλυτής. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν παθολογικῶς φιλοδόξων ἢ ἀσυγγνώστως ἀφελῶν πρέπει νὰ καταλέγεται καὶ ἡ δυαδικὴ Παπανδρεϊκὴ δυναστεία. Διότι αὐτὴ ἐκάλεσε σύμμαχόν της τὸν κομμουνισμὸν κατὰ τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα τοῦ Φεβρουαρίου 1964. Αὐτὴ τοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα καὶ ἀνέλαβε καὶ αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὁμιλοῦν ἀπὸ κοινοῦ περὶ καταλύσεως τοῦ φασιστικοῦ κράτους τῆς Καραμανλικῆς ὀκταετίας. Ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν ἐδανείσθη τὰ συνθήματα τῆς «ἴσης φιλίας» καὶ τῆς καταλύσεως τῶν πιστοποιητικῶν κοινωνικῶν φρονημάτων. Διὰ νὰ εἰμπορῇ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κάθε κομμουνιστὴς νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὸν Στρατόν, νὰ εἰσπηδᾷ εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας, χωρὶς κανένα ἔλεγχον διὰ τὴν ἐπικίνδυνον δρᾶσιν του.

Χάρις εἰς τοῦ κομμουνισμοῦ τὴν συμπαράστασιν, ὁ κ. Ἀνδρέας προβάλλει προκλητικὸς καὶ αὐθάδης. Χάρις εἰς τοῦ κομμουνισμοῦ τὴν συνδρομήν, μᾶς ὁδηγεῖ ὁ περίεργος καθηγητὴς τοῦ Μπέρκλεϋ εἰς τὴν ἀναβίωσιν ἑνὸς θλιβεροῦ παρελθόντος. Ἑνὸς παρελθόντος γεμάτου ἀπὸ κακίας, μικρότητας, στενοκάρδους ἀντιλήψεις καὶ φαυλεπιφαύλους μικροψυχίας. Ἑνὸς παρελθόντος, τὸ ὁποῖον εἶχε καταλύσει ὁ Λαός, διὰ νὰ χωρήσῃ πρὸς νέους κόσμους καὶ νέους ὁρίζοντας. Αὐτοὺς τοὺς ὁποίους εὑρεῖς εἶχεν ἀνοίξει ἡ ἰσχυρὰ προσωπικότης τοῦ Κωνσταντίνου Καραμανλῆ.

Πατὴρ καὶ υἱός, ἐνῷ ἐκτρέπονται εἰς δεινὰς κατηγορίας ἐναντίον ὅλων ὅσοι ἀντιστρατεύονται τὰς ἀνιέρους φιλοδοξίας των, καταπίνουν τὴν γλῶσσαν των προκειμένου νὰ ἀντιπολιτευθοῦν τὸν κομμουνισμόν. Ἄλλοτε, ὁ Γεώργιος Παπανδρέου διεκήρυσσεν, ὅτι καὶ τῶν κομμουνιστῶν ἐπικινδυνωδέστεροι εἶναι οἱ συνοδοιπόροι καὶ φίλοι των. Ἐνῷ τώρα συνοδοιποροῦν αὐτός, ὁ υἱός του καὶ τὰ κατάλοιπα τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, διὰ νὰ ἀλώσουν μαζὺ τὴν Ἐξουσίαν.

Διὰ τῆς συμπήξεως εἰς τὴν βάσιν τοῦ «Λαϊκοῦ Μετώπου», ὁ κομμουνισμὸς ἦρε μίαν πρωτοφανῆ νίκην. Ἐξηυτέλισεν εἰς τὴν ἐθνικόφρονα συνείδησιν τὴν Δυναστείαν Παπανδρέου καὶ προβάλλει αὐτὸς προκλητικὸς εἰς τὸ πολιτικὸν προσκήνιον.

Ὅσοι γνωρίζουν τὸν κομμουνισμὸν — καὶ τὸν γνωρίζουν καλὰ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐθνικόφρονας ὀπαδοὺς τῆς ἀπομεινάσης Ἑνώσεως Κέντρου — ἂς μὴ καλύψουν τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ προσποιηθοῦν ὅτι δὲν τὸν βλέπουν. Ἂς τὸν κυττάξουν καλὰ καὶ ἂς ἐνθυμηθοῦν πόσων συμφορῶν ἐγένετο πρόξενος. Αὐτὰς οὐδὲ ἐξ ἀποστάσεως τὰς παρηκολούθησεν ὁ κ. Ἀνδρέας. Διότι, Ἀμερικανὸς τότε πολίτης, ἀπελάμβανε τῶν ἀγαθῶν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς θετῆς του πατρίδος. Καὶ ἦλθε, τώρα, ἐδῶ, ὄχι διὰ νὰ βελτιώσῃ τοὺς ὅρους τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς Χώρας μας κατὰ τὰ ξένα τελειότερα πρότυπα. Ἀλλὰ διὰ νὰ μεταφέρῃ μεθόδους καὶ συστήματα, τῶν ὁποίων τὴν ἀποχαλίνωσιν ἐγνώρισαν τὸν προπαρελθόντα Ἰούλιον οἱ δρόμοι τῆς Ἑλληνικῆς Πρωτευούσης. Ἦλθε διὰ νὰ ψευσθῇ, δημαγωγῶν, νὰ διασπείρῃ συνεντευξιαζόμενος, νὰ συκοφαντήσῃ ὁμιλῶν καὶ νὰ κακοποιήσῃ τὴν πολιτικὴν ἀρετήν, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἐδίδαξε. Διότι καὶ ποτὲ δὲν τὴν ἐγνώρισεν.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΗΤΤΑ ΔΙΑ ΤΟ «ΛΑΪΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ»

ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο κ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

Ο κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ ΣΑΘΡΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΚΕΝΤΡΟΥ

ΚΑΤΕΤΕΘΗ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ ΠΕΡΙ ΑΠΛΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗΣ

ΕΝ ΜΕΣΩ ΔΙΑΞΙΦΙΣΜΩΝ Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 12.— Ἡ Βουλή, συνελθοῦσα σήμερον (χθὲς) τὴν 10.30' πρωϊνὴν ἀπησχολήθη μὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου.

Κατὰ τὴν πρώτην ψηφοφορίαν ὁ κυβερνητικὸς ὑποψήφιος κ. Δ. Παπασπύρου δὲν συγκεκέντρωσε τὴν ἀπαιτουμένην πλειοψηφίαν καὶ παρέστη ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ψηφοφορία.

Πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ψηφοφορίας, δημιουργεῖται ζωηρότατον ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ προεδρεύοντος κ. Διαμαντόπουλου καὶ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ε.Κ. κ. Μπακοπούλου, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει ὅτι ἐφόσον ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐτέθη θέμα ἐμπιστοσύνης, ἡ Βουλὴ ἀπεδοκίμασε τὸν κ. Δ. Παπασπύρου καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀπεδοκίμασε καὶ τὴν Κυβέρνησιν.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης ψηφοφορίας ἦτο τὸ ἑξῆς: Ὁ κυβερνητικὸς ὑποψήφιος κ. Παπασπύρου συνεκέντρωσεν, ἐπὶ 298 παρόντων βουλευτῶν 139 ψήφους (23 εὐρέθησαν λευκά, ὁ κ. Πασαλίδης, ὑποψήφιος τῆς ΕΔΑ συνεκέντρωσεν 22 ψήφους, ὁ κ. Διαμαντόπουλος, ἀνεξάρτητος ὑποψήφιος, κυβερνητικός, 11 ψήφους, ὁ κ. Σπηλιάκος 1 ψῆφον καὶ δύο εὑρέθησαν ἄκυρα.

Ἐκ τῆς Βουλῆς ἀπουσίαζον δύο βουλευταί, οἱ κ. κ. Ἰντζὲς καὶ Ματζαπετάκης τῆς Ε.Κ., οἵτινες εὑρίσκονται εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκ τῶν 123 λευκῶν 3 εἶναι βουλευτῶν τῆς κυβερνητικῆς παρατάξεως, δεδομένου ὅτι ἐκ τῶν βουλευτῶν τῆς Ε.Κ. παρίσταντο μόνον 120.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ψηφοφορίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς καὶ ἐψήφισεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε.Κ. κ. Γ. Παπανδρέου, ὁ ὁποῖος εὐθὺς ἀμέσως ἀπεχώρησεν.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ἡ Βουλὴ συνῆλθε τὴν 10.30' π. μ. ἐτελέσθη Ἁγιασμὸς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος καὶ ἀφοῦ ὁ Πρόεδρος ἀνέγνωσε τὸ Διάταγμα τῆς συγκλήσεως τῆς Δ' τακτικῆς συνόδου τῆς Η' περιόδου τῆς Βουλῆς, ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν της.

Τὸ Διάταγμα φέρει τὴν ὑπογραφὴν τῆς Βασιλίσσης Ἄννας-Μαρίας.

Ἀκολούθως ἀνεφέρθησαν οἱ μεταβολαὶ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὡρκίσθησαν οἱ νέοι βουλευταὶ κ. κ. Ἀθιτάκης καὶ Ἀλιπράντης.

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Βουλὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς ἐκλογῆς Προέδρου τοῦ Σώματος.

ΚΑΙ ΔΙΑΞΙΦΙΣΜΟΙ

Μετὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης ψηφοφορίας διέκοψεν ἡ Βουλὴ διὰ 5 λεπτὰ. Τὴν 11.45' π.μ. ἐπανελήφθη ἡ συνεδρίασις.

Διαμαντόπουλος: Κύριοι βουλευταί· τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας μὲ ἀναγκάζει, σεβόμενος ἑαυτόν, τὴν ἱστορίαν μου καὶ τὸ παρελθὸν μου καὶ τοὺς ἀγῶνας μου διὰ τὸν κοινοβουλευτισμόν, δεδομένου ὅτι ἐψηφίσθην μόνον ἀπὸ ἀνθρώπους ἐλευθέρους καὶ ἀπὸ ἐλευθέραν παράταξιν, νὰ ἀποσύρω τὴν ὑποψηφιότητά μου, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Κοινοβουλίου καὶ νὰ ψηφίσω τὸν κ. Παπασπύρου.

Κ. Ταλιαδούρης: (Ἐρωτᾶ): Πόσα;

Διαμαντόπουλος: Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας κ. Ταλιαδούρη ὅτιτὸ «πόσα» δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸ εἰπῆτε εἰς τὸν κ. Διαμαντόπουλον; Νὰ τὸ πῆτε ἔξω τῆς Βουλῆς, ἐὰν εἶσαι ἄνδρας. Ὁ κ. Διαμαντόπουλος σκέπτεται τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Κοινοβουλευτισμόν.

«Κύριοι βουλευταί, συνεχίζει ὁ κ. Διαμαντόπουλος, ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀποσύρω τὴν ὑποψηφιότητά μου καὶ δηλῶ ὅτι θὰ ψηφίσω τὸν κ. Παπασπύρου ἐν ἐπιγνώσει ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐπιτελεῖ τὸ καθῆκον της, ἀλλὰ χάριν τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀποσύρω τὴν ὑποψηφιότητά μου.

Μπακόπουλος: Κύριε Πρόεδρε, ἐζήτησα τὸν λόγον.

Διαμαντόπουλος (προεδρεύων): Ἐπὶ τίνος θέματος;

Μπακόπουλος: Ἐπὶ τοῦ θέματος, ποὺ θὰ ὁμιλήσω, λογοκρισίαν δὲν δέχομαι.

Διαμαντόπουλος: Ἐπὶ τίνος θέματος;

Μπακόπουλος: Σᾶς ἔχω ζητήσει τὸν λόγον, θὰ μοῦ τὸν δώσετε, ἐπὶ τοῦ Κανονισμοῦ;

Διαμαντόπουλος: Ἄρχεται ἡ ψηφοφορία.

Μπακόπουλος: Δὲν θὰ γίνῃ ψηφοφορία. Νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι δὲν ἔχομεν οὔτε δικτατορίαν, οὔτε Κυβέρνησιν.

Διαμαντόπουλος: Ὁρίστε παρακαλῶ. Ἐὰν θὰ ὁμιλήσετε σεῖς, θὰ ἔχουν δικαίωμα νὰ ὁμιλήσουν καὶ οἱ ἄλλοι ἐκπρόσωποι τῶν κομμάτων.

Μπακόπουλος: Σεῖς θὰ μὲ μάθετε γράμματα ἐμένα;

Διαμαντόπουλος; Οὔτε σεῖς ἐμένα. Στὰ νομικά σας ναί...

Ἀκολούθως, τῇ ἐπεμβάσει τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ΕΡΕ κ. Π. Κανελλοπούλου, δίδεται ὁ λόγος εἰς τὸν κ. Μπακόπουλον.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Κατὰ τὴν δευτέραν ψηφοφορίαν ἐψήφισαν 297 καὶ ἔλαβον:

Παπασπύρου 150, λευκὰ 123, Πασαλίδης 22 καὶ Διαμαντόπουλος 2.

Ἀπουσίαζεν ὁ βουλευτὴς κ. Κρόκος τῆς Ε. Κ., ὅστις ἦλθε καθυστερημένος.

Σημειωτέον, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, διὰ νὰ διατηρήσῃ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τὸ πρωτοφανὲς διὰ πολιτικὴν ψηφοφορίαν στοιχεῖον τοῦ αἰφνιδιασμοῦ καὶ διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον διαρροῆς βουλευτῶν του, εἶχε δώσει ἐντολήν, ὅπως οὗτοι, ἀντὶ νὰ προσέρχωνται καὶ νὰ ψηφίζουν μὲ τὰ διανεμηθέντα καὶ τοποθετηθέντα ἐπὶ τῶν ἑδράνων των ψηφοδέλτια, λαμβάνουν τοιαῦτα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἕδρανα, ὑπὸ τὴν παρακολούθησιν καὶ «ἀστυνόμευσιν» τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἑνώσεως Κέντρου κ. Μπακοπούλου.

Τὸ γεγονὸς ἐπεσήμανεν ὁ προεδρεύων κ. Διαμαντόπουλος, τονίσας ὅτι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ παραβιάζεται ὁ Κανονισμὸς τῆς Βουλῆς καὶ τὸ Σύνταγμα.

Μόνον οἱ κ. κ. Τσαπάρας καὶ Βορβονογιάννης δὲν ἔλαβον ψηφοδέλτια ἀπὸ τὰ πρὸ τοῦ κ. Μπακοπούλου τοποθετηθέντα.

Ὁ κ. Γ. Παπανδρέου προσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὀλίγον προτοῦ ἐκφωνηθῇ τὸ ὄνομά του ὡς βουλευτοῦ Θεσσαλονίκης καὶ κατέλαβε θέσιν εἰς τὸ πρῶτον ἕδρανον τῆς πτέρυγος τοῦ κόμματός του. Εὐθὺς ὡς ἐξεφωνήθη τὸ ὄνομά του, ὁ κ. Γ. Παπανδρέου ἠγέρθη, ἐψήφισε καὶ ἀκολούθως ἀπεχώρησεν, ἐπευφημούμενος ὑπὸ τῶν «πιστῶν», ἐνῷ οἱ βουλευταὶ τῆς ΕΡΕ τὸν ἀπεδοκίμασαν διὰ κτυπημάτων τῶν ἑδράνων των καὶ φωνῶν: «Αἰσχος!», «Θέατρο!».

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ ἐκλεγεὶς πρόεδρος κ. Παπασπύρου ηὐχαρίστησε τὸ Σῶμα διὰ τὴν ἐπανεκλογήν του διὰ τὴν νέαν σύνοδον.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ὑπῆρξε πλήγμα διὰ τὴν Ἕνωσιν Κέντρου, ἀλλὰ καὶ μία ἀκόμη ἦττα τοῦ «Λαϊκοῦ Μετώπου», διότι, παρὰ τὴν λυσσαλέαν προσπάθειαν εἰς τὴν «ἀστυνόμευσιν» μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀνατροπὴν τῆς Κυβερνήσεως, τῆς ὁποίας ἡ τύχη εἶχε συνδεθῆ μὲ τὸ θέμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Ε. Κ. ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ Ο κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Μετὰ τὴν πρώτην ψηφοφορίαν, ἥτις δὲν ἔδωσεν ἀποτέλεσμα, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κοινοβουλευτικὸς ἐκπρόσωπος τῆς Ε. Κ. κ. Ν. Μπακόπουλος, εἰπών, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ἡ Βουλὴ ἀπεδοκίμασε τὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία ἐκ λό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Θ' ΑΛΛΑΞΗ Ο ΔΙΣΚΟΣ

Σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς ὁ ἔρωτας ἔγραψε τὴς Ἱστορίες του, ἀλλὰ σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση ὁ μικρὸς θεὸς τὸ παράκαμε. Δὲν εἶναι ἀκόμα ἑξοσι χρόνων κι' ἔχει, ὅπως λέει, διαγράψει δέκα ὁλόκληρες ἐρωτικὲς σελίδες. Ἡ ἐρωτικές της αὐτὲς ἐπικαιρότητες εἶναι ἄφθαρτες, εἶναι γεμάτες ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Μάριου καὶ τῆς Τιτίνας. Δηλαδή, πέραν τοῦ ἀσπασμοῦ, τὸ διαιτολόγιόν της τὸ συναισθηματικὸ δὲν σηκώνει τίποτ' ἄλλο. Συχνὴ ἀλλαγὴ τῆς ἐρωτικῆς σκηνῆς, χωρὶς οὐσιαστικὸ γεκόρ. Γυρίζει, λοιπόν, τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς της μηχανικά, μὲ ἐλαττωμένο ἐνθουσιασμό, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ζέφυρε πὸυ τὴν περιβάλλουν.

Τώρα ἔφθασε στὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖον τῆς ἐρωτικῆς περιπετείας της. Κάποιος ἀπὸ τοὺς παλιοὺς... δηλώνει σημεῖα ὑποταγῆς καὶ φθάνει ὡς τὴν κατάληξη. Ἀπάει, δηλαδή, τὸ γάμο, προφανῶς στραπατσαρισμένος ἀπὸ τὴν εἰδυλλιακὴ στενότητα τῶν παραχωρήσεων τῆς κοπέλλας. Πάω σ' αὐτὴ τὴ διαμάχη τῶν αἰσθήσεων, ὁ πολιορκητὴς δίνει τὸ ἔξη, γιὰ νὰ βρῇ μέσον τοῦ γάμου τὴν ὁλοκλήρωση. Ὡς τώρα, ἡ ἀκρότατο σημεῖο τῶν ἐρωτικῶν τῆς κοπέλλας παραχωρήσεων ἦταν ὁ ἀσπασμός. Ἀλλὰ ὁ πολιορκητής, ἀναμμένος ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ μάχη, προχωρεῖ ὧς τὸ ἐρωτικὸ τῆς πολιορκημένης, καθαιρεῖοντας τὰ ὅπλα πάνω στὸν ἐρωτικὸ γῦρο τοῦ Ἡσαΐα.

Μὰ νά, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ κείνη τὴ μεριὰ ἕνα γράμμα. Ἕνα γράμμα γεμάτο ἐνδιασμούς. Εἶναι ἀνάγκη μοῦ λέει, νὰ δεχθῶ τοὺς ὅρους τοῦ πολιορκητοῦ αὐτοῦ, ποὺ ἀπὸ τὴ φλόγα τῆς μάχης; Ἐγὼ θὰ νὰ ἀσχοληθῶ πιὸ ἐντατικὰ μὲ τὸ θέμα τοῦ ἔρωτα. Δὲν θέλω ἀκατάσκοπη τὴ μάχη. Οἱ πειραματισμοί μου θὰ εἶναι ἀδιάκοποι, μέχρις ὅτου συναντήσω τὸν ἥρωα. Αὐτός, ποὺ ἔρχεται τόσο ταπεινὰ νὰ καταθέσῃ στὰ λάφυρα τοῦ ἔρωτος καὶ τὸν ἑαυτό του, μήπως εἶναι ρημαγμένος ἀπὸ τὴν ἔξαψη τῆς πάθους; Μήπως εἶναι καπρίτσιο; Μήπως εἶναι ἀζήτητος στὸ ἐρωτικὸ παζάρι; Μήπως θέλει νὰ τοποθετήσῃ φτωχὰ κεφάλαια στὴν τράπεζα ἑνὸς γάμου; Μήπως ἔρχεται νὰ συμβιβαστῇ ἀπὸ δειλία;

Καὶ μέσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀμφιβολίες ποὺ μοῦ ἐκθέτει στὸ γράμμα της, τὴ βλέπω νὰ περιφρονῇ τὸν ἄνθρωπο ποὺ στράφηκε τόσο εὔκολα σ' αὐτή.

Ἀλλαγὴ προγράμματος, λοιπόν. Νέοι πειραματισμοί, νέες, προσπάθειες, νέες δοκιμές. Δειγματισμοὶ μέσα σὲ ἀέναη ἀνησυχία. Περνᾶνε πρὸ τῶν πυλῶν τῆς ὁμορφιᾶς τῆς ἕνα πλῆθος νέων. Περνᾶνε ἀφανεῖς,